

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΝΑ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΝΑ βέλος σφύριξε πάνω απ' τ' κεφάλι του.

Είχαν φτάσει οι Έρυθροδερμοι. Χλιμντρίζοντα αλόγων κι' άγρια σούριαχτα άκουγότουσαν.

—Φύλακες, γρηγορήτε... φώναξε ο Διάς και χτυπάντας τ' άλογό του χά-

μέσα στο σκοτάδι, ακολουθώντας τ' όδρομο που είχαν πάρει με τόν δόν Έστεβάν, έβλεπναν απ' τ' στρατόπεδο.

Άξαφνα, ένά έκάλταζε, ένας περιέργως θορυβός άντίχησε στ' αυτιά του, ένας κρότος ορθωτικός σαν κάλλισμα άλογου που έρχόταν κατόπι του.

Ο τυχοδιώκτης σπατάλησε άντίσηχος τ' άλογό του κι' άφρονγκάστηκε. Ναι, δέν είχε κάμει λάθος. Κάποιος έρχόταν ζορσίω του, τρέχοντας όλοταχός κι' ακολουθώντας τον ίδιο όδρομο κι' ακολουθούσε κι' αυτός.

—Πούδ διάβολος είχε τέτοια όφρα; κοιμηρόντοσ ο Βαράγιασ και τοιμάστρη να χτυπήση τ' άλογό του γά να συνεχίση τ' όδρομο του και ν' άποφύγη τόν άγνωστο ίππέα.

Μά δέν πρόφτασε ν' άπομακρινθή ούτε λίγα βήματα κι' ένας ίππέας πρόβαλε πίσω του άνάμεσα στά δέντρα, καλπάζοντας σαν δαιμονισμένος.

Ήταν ο Πέτρος Διάς, ό όποιος γράφτε στην κατασκήνωσι για ν' άνάλάβη την άρχηγία τών χρυσοθήρων, μετά τόν θάνατο τού Έστεβάν.

Ο Βαράγιασ τόν είδε, τόν άνεγνώρισε άμέσως κι' έφραξε. Τόν θεαρόντε νεκρό και νόμισε πως πρόκειται για τ' όφάντασμά του.

Συγχρόνως ό Διάς, βλέποντας τόν τυχοδιώκτη, τόν πήρε για τόν Όσάκη και φώναξε:

—Όσάκη... Όσάκη, στάσου!...

Τό άμα τοσ Βαράγια πάγωσε μέσα σίς φλέβες του.

—Ό ένας βρωμάλακας φωνάζει τόν άλλο! τραλίισε κι' άρχισε να καλπάζη σαν τρελλός.

Ο Διάς, βλέποντάς τον να φεύγη έτσι, παρξίζενετρες και θύμωσε συγχρόνως. Σπρωκόντεσ λοιπόν τ' άλογό του κι' άρχισε να τόν καταδιώκη.

Τό κνηρητό αυτό κνηρητό άγριο, έξαλλο, φρενασιμένο κρότησε άνεπείθ όφρα. Οι δύο ίππετες πλησιάζαν πια στην κατασκήνωσι, όταν φαγδαίτη πυροβολισμοί άντήχησαν ξαφνικά στ' αυτιά τους κι' έκαναν την καρδιά τους να σπρηχτή. Κατάλαβαν άμέσως τί συνέβαινε. Κι' ή ύποψια τους δέν βγήκε ψεύτικη. Πραγματικώς την όφρα αυτή είχε άρχιση στην κατασκήνωσι ή άμιατηρή μάχη μεταξύ χρυσοθήρων και Έρυθροδέρμων ή άκριθέστερα, είχε άρχιση ή άνηλες σπαγή τών λειψών από τοίς Ίνδοις.

—Χτυπούνται! ψιθύρισε ό Βαράγιασ, καλπάζοντας πάντα.

—Χτυπούνται! φώναξε κι' ό Διάς άναυσιμονώντας να φτάση στην κατασκήνωσι.

Πρώτος όφτόσος έφτασε κοντά στον τόπο της σπαγής ό Βαράγιασ. Και τό θέαμα που άντίκρουσε τότε τόν έκανε να παύσησ σγχωρισμός. Δέκοντεσ τοίς Ίνδοις, αστοίς διαβόλους κάτω απ' τ' όφως του φεγγαριού, να σφάζουν και ν' άφάνων τον σντροφόροσ του. Η κατασκήνωσι είχε μεταβληθεί σ' άληθινή κόλασι. Η σπαγή ήταν τρομαχτή, πρωτοφανής, φρεκώδης.

Ο Έρυθροδερμοι είχαν βάλει φωτιά στ' άμιάσια της κατασκήνωσεσ. Τρομακτές φλόγες έφρότιζαν την γήωσ έκτασι. Πτώματα νεκρών είχαν σκεπάσει την άμιατόβρεκτη γη. Και οι Ίνδοι έξακολουθούσαν να σφάζουν, άφάνοντας διαβόλιζες κραυγές κι' σούλιασιματα. Τά κρανια τών νεκρών και τών τραυματιών άνόμα ήσαν γυμνά. Οι Έρυθροδερμοι τί είχαν γδάσει, για να πάρουν τίς κόμες τών έχθρών τών, άδιαφορώντας αν έγθεσαν νεκρούς ή τραυματίας που έσοκωναν και σούριαζαν απ' τοίς πόνοσ.

Τό θέαμα αυτό, θέαμα πρωτοφανές εις άγριότητα, έκανε τ' ο Βαράγια να φραξή. Έμπαρός βρωμάταν ό θάνατοσ, τ' άβασανιστήρια, οι Ίνδοι... Πίσω ό βρωμάλακας τού Πέτροσ Διάς, όποιος φανταζό-

ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΥΑΛΑ ΣΤΗ ΧΑΡΥΒΑΙ

Είν' άνάγκη να γυρισουμε τώρα για λίγες όφρες πίσω και ν' άκουθήσομε τόν άλλο τυχοδιώκτη Βαράγια.

Ο Βαράγιασ, άφού άκουσε είπαμε—έδολορόνησε, τόσο σκληρά, τ' ό σντροφόό του Όσάκη σίχωντάς τον στο βάραθρο, άπόμεινε μόνος στους γκακούς που ήφάνονταν πάνω απ' την Κοιλάδα του Χρυσού. Η μοναξια αυτή, έτρομάζε τώρα τόν τυχοδιώκτη.

—Διαβόλε! κοιμηρόντεσ. Γιατι να σκοτώσω τόν Όσάκη; Μού χτυπάεται τόσο ένας σντροφόος. Κι' όχι μόνον ένας σντροφόος, αλλά πάλιο. Για ν' άποχηθω τ' ο χρυσάρι της Κοιλάδασ, πρέπει να σκοτώσω αυτούσ τοίς καταραμένους τοίς τρείς κνηρηόσ. Μόνος μου όμως δέν μπορώ να τ' ο κάμω. Χρυσάριμα και σντροφόουσ. Έκτόσ αν παρξέμω να ξεκοιμιστούν από δω οι τρείς κνηρηό. Θά φύγουν όμως; Και δέν θα μου πάρουν ψεύγοντας τ' ο χρυσάρι;

Τρομαχτή πάλι γινόταν στην σκεπή του τυχοδιώκτη. Να φύγη ή να μείνη;

—Πρέπει να φύγω, κοιμηρόντεσ τέλος. Τ' άλογό μου είνε ξεκοιμιστο. Θά τρέξω σ' ήν κατασκήνωσι, θα πω τ' ο πιστωτό σ' είνε τ' έξη απ' τοίς χρυσοθήρες και θα ξαναγυρισουμε κρηκρά στην Κοιλάδα, χωρίς να μάς μωριστούν οι άλλοι. Αυτό πρέπει να κάμω!...

Έφραξε κατόπι με ά ματιά προς τ' ο βάραθρο.

—Κακόμωρε Όσάκη! ψιθύρισε. Καλό γεύμα θα προσφέρησ με τ' ο κρηκράσ σου στα όφρα τών άγριών αυτών έρθημόσ... Μά, σ' ο κάτω της γασάτης, δέν φταίω έγώ για ό τι έγινε. Γιατι να μη μου δώση τ' ο χρυσάρι; Τόν καταραμένο! Έγινε αιτία με τ' ο πείσμα του να χάσω έναν όλόκληρο θησαυρό... Καλά τοίκαμε κι' έγώ τ' ο κανάγια!...

Μετά τόν έπατίριο αυτό που έξεφώνησε στον Όσάκη, ό Βαράγιασ καβάλλησε τ' άλογό του και κατέβηκε προς τ' ο ζούγκλα.

—Πρέπει να φτάσω στην κατασκήνωσι πριν νυχτώσει για καλά, μονολογούσε. Τι να γίνονταί άληθια οι σντροφοί μου και κάτω; Ούτε θα φαντάζονταί τί συνέβη στο δόν Έστεβάν. Μά κι' ό Διάς δέν πήαζε καλύτερο τέλος. Θά τόν σκοτώσαν κι' αυτόν οι τρείς κνηρηό. Έτσι τ' ο στρατόπεδο μένει χωρίς άρχηγούσ και ύπόψησ κίνδυνος να τοίς πεσοκόμουν οι όσ οι Ίνδοι. Μά τι με νοιάζει έμένα; Έγώ θα πάρω μαζί μου μεκρούσ σντροφόουσ και θα ξαναγυρισω στα μέρη αυτά. Έγώ θέλω τ' ο χρυσάρι. Κι' όταν γυρισω με πέντ' έξη άνόμα χρυσοθήρας, άς τοιμάσουν οι κνηρηό να μάς έμποδίσουν να πάρουμε τ' ο θησαυρό. Θά τοίς ξεσταρόνουμε εύκολα!...

Μονολογόντας έτσι ό τυχοδιώκτης, είχε μπει στο δάσος. Χτυπούσε τ' άλογό του να τρέξη όσο τ' ο δυνατόν παρ γνήγορα, γιατί ή νύχτα πλησίαζε και δέν άρχισε να σκεπάση τέλος με τ' ο μαύρα πέπλα της τ' ο φτιά.

Συνηθισμένος από τέτοιου είδους περιπέτειες ό Βαράγιασ, προχωρούσε

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΟΙ ΤΑΠΕΙΝΟΙ

Οι Ταπεινοί στην άδυσσο μ' άδούρησαν και τ' ης ζωής μου σπύρασε τ' ά μάρια, τ' ά μάγια, πόνει σαν τ' ο χνούδι ή (δη τους) και μέσα τους βογγάει με κωκουλές (δάγια).

Μού δώσανε να πω μέσα στο κόπελλο της ταπεινής ζωής τ' άπ' φλέμερο, κι' ήπια και μεθυσμένος παραπάταγα κι' είπα: «Σντροφοί, από τ' η ζάλη (γέρνω)».

Άερι βοήθειας όμως δέν μου δώσανε με μ' άπαφθον μέσ' στον έρω όδρομο, μέσα στο χιόνι, που άρχισε ν' απλώεται και στην ψυχή μου, ποκλάθε τόν (τρόμο).

Και τώρα που απ' τ' ά μάγια τους έ (γυλάτω), τ' ά μάγια πάχουν δημ σαν τ' ο χνούδι, λέω στη ζωή τών Ταπεινών άνάθεμα κάθε φορά που σκύθω στο τραγουδι.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ